

Olaj

(kritika az Egy, kettő, három – Az ibolya című előadásról)

Molnár Ferenc-darabokkal egyszerűen sosem lehet mellélőni: számomra mindig ezek az évad fénypontjai. A magyar polgári dráma megteremtőjének művei – még majd' száz év elteltével is – humorosak, karakterei szerethetők, és üzenetei még a modern kor embere számára is aktuálisak.

A Nemzeti Színház a Gyulai Várszínházzal karöltve Molnár két egyfelvonásosát dolgozta fel. Eredetileg a tavalyi évadban lett volna a bemutató, de az eső elmosta azt. A mostanit mindenképpen látni szerettem volna. Jól tettem, elvégre ez volt az idei év egyik, ha nem egyenesen a legjobb produkciója.

Az első egyfelvonásos, az **Egy, kettő, három**, gyors, ütemes és szórakoztató volt. A kettő közül nekem ez sokkal jobban tetszett; mind a karakterek, mind a történet közelebb állt hozzám.

A darab főhőse Norrison (*Schnell Ádám*), a bankigazgató, aki éppen egy családi vakációra készülődik. Minden készen áll, már csak Lydiára (*Varga Anna Zsófia*), a náluk vendégeskedő fiatal amerikai lányra vár, aki nem várt meglepetéssel érkezik: Antallal, az újdonsült férjével.

Ezzel nem is lenne semmi baj, de mint kiderül, Antal egy egyszerű taxisofőr, Lydia gazdag, befolyásos szülei pedig semmiképpen sem fogadnák el az egyszerű, kétkezi munkást vejükként. Norrisonnak egy órája van arra, hogy Antalból igazi gentlemant faragjon; utána ugyanis megérkeznek a szülők, hogy ránézzenek drága, egyetlen kislányukra.

Norrison minden tőle telhetőt megtesz, és sikerrel is jár: átformálja Antalt kívül és belül; pozitív és negatív irányba is. Ehhez hozzá kell tenni, hogy Molnár Ferenc drámái nem a boldogan-éltek-amíg-meg-nem-haltak befejezésről ismertek, inkább az elgondolkodtató, esetenként nyitva maradó, keserűes lezárásról.

Schnell Ádám brilirozott Norrison szerepében. Imádtam, ahogy tervez, és egyre és egyre csak gyorsul. Mindenkiről tud mindent, mindenhez IS ért. Új öltönyt rendel az egyik telefonon, a másikon már szállást foglal, mialatt egyik titkárnőjének diktálja a még el nem intézett teendőket.

Nem áll meg egy percre sem, és mégis, rendszer van a lépéseiben. Csak akkor kezd szétesni, amikor meghallja a hírt, hogy saját szeretője megcsalja. Norrison itt lelassul, megáll, ezzel teremtve tökéletes kontrasztot.

Bodrogi Gyula titkárként fele annyit sem beszélt, mint felettese, a folyton dolgozó vezérigazgató, de még így is óriásit alakított, ellopva a nézők (és bizonyára a darabban szereplő Brasch kisasszony) szívét. A művészet már a színpadra lépésekor óriási tapsviharral fogadta a közönség, és minden egyes perc, amit ott eltöltött, igazi élmény volt.

A második egyfelvonásos, **Az ibolya** egy színházigazgató (*Kristán Attila*) fárasztó mindennapjaiba enged bepillantást: egy új operetthez próbál női kóristákat felvenni, azonban a feladata korántsem egyszerű.

Híre ment, hogy a színházigazgató milyen rideg, mogorva, elutasító ember, ezért a hölgyek nem tehetségüket, hanem szépségüket, bájaikat próbálják bevetni a felvétel érdekében: az igazgató legnagyobb megrökönyödésére. Amikor már belefárad a körkörös, erkölcsstelen-műveletlen-túlbuzgó jelentkezők castingjába, a következő operettük zeneszerzője (*Ficsor Milán*) siet a segítségére. Megcserélik szerepeiket, hogy a szerző „szenvedhesse végig” az állásinterjúkat, amíg az igazgató egy egyszerű dolgozó (a vén Skultéti bácsi) álruháját ölti magára. A nagy fordulatra nem számít: pontosan így találja el végül Ámor nyila, és szeret bele az egyik jelentkezőbe.

A szereplőgárda ebben a felvonásban változott, viszont ismerős arcokat is láthattunk az Egy, kettő, háromból.

A Kristán Attila – Ficsor Milán páros láthatóan megtalálta a közös hangot, kiegészítették egymást. Kristán nem is az igazgató szerepében, hanem magát Skultéti bácsinak álcázva, túlméretezett pápaszemmel és kopottas, kék kabátjában teljesedett ki csak igazán. Apró jelekkel, megjegyzésekkel próbálta a magát igazgatónak álcázó zeneszerző tudtára adni, ha valami nem tetszett neki; természetesen ebből a zeneszerző semmit meg se hallott, ment a maga feje – szíve – után.

A díszletek a két egyfelvonásoson között jócskán megváltoztak, és nagyszerű hangulatot teremtettek mindkétszer. Kedvencem volt Norrison irodájának hármastelefonja, mellette a színházigazgató irat- és színműmegsemmisítő kályhája.

Véleményem szerint az Egy, kettő, három – Az ibolya egy jól rendezett, kiforrott, hol humoros, hol kellően elgondolkodtató előadás, amit mindenkinek ajánlok, aki már belefásult a klasszikus művekbe, esetleg egy könnyed, fordulatos színdarabra vágyik.

Remélem, a következő évadban még több Molnár Ferenc-dráma lesz műsoron; számomra ő az a szerző, aki Shakespeare-hez hasonlóan megérdemelne akár egy saját hetet is.